

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 483/2011-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. M., Č., zastúpeného advokátom JUDr. J. P., Č., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 99/2010 z 28. septembra 2010, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co 302/2008 zo 17. septembra 2009 a rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 7 C 98/2007 z 1. júla 2008 a takto

rozhodol:

Sťažnosť Ing. P. M. **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. februára 2011 doručená sťažnosť Ing. P. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 99/2010 z 28. septembra 2010, rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 302/2008 zo 17. septembra 2009 a rozsudkom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 98/2007 z 1. júla 2008.

Ústavný súd v úvode sťažnosti poukazuje na svoje uznesenie sp. zn. I. ÚS 48/2010 z 10. februára 2010, ktorým v rovnakej veci odmietol sťažnosť proti rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu pre jej predčasnosť z dôvodu sťažovateľom podaného dovolania.

2. Z opakovane podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 3. júla 2007 na Okresnom súde Bratislava III (odkiaľ bola postúpená okresnému súdu) žalobu o ochranu osobnosti proti žalovanej S. Domáhal sa v nej bližšie uvedeného ospravedlnenia od žalovanej a zaplatacia 200 000 Sk finančnej satisfakcie. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 7 C 98/2007 z 1. júla 2008 žalobu sťažovateľa zamietol a na odvolanie sťažovateľa krajský súd rozsudkom sp. zn. 10 Co 302/2008 zo 17. septembra 2009 prvostupňový rozsudok potvrdil. Proti tomuto rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 99/2010 z 28. septembra 2010 tak, že dovolanie odmietol.

Podstata sťažovateľových námietok spočíva v nesprávnom postupe okresného (a potom aj krajského) súdu v súvislosti so sťažovateľom navrhnutou zmenou žalobného návrhu (petit) na pojednávaní 1. júla 2008. Okresný súd nerozhodol v zmysle § 95 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) o navrhutej zmene petitu, ale v rozpore s týmto ustanovením vyhlásil na pojednávaní uznesenie, ktorým zastavil konanie v časti, aby žalovaná bolo povinná uviesť päťkrát po sebe idúcich vydaniach týždenníka P. text: *„S. sa ospravedľňuje Ing. P. M. za to, že ho donútila pod psychickým nátlakom opustiť svoje zamestnanie pracovníka S.“*. Následne na tom istom pojednávaní okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol.

Sťažovateľ vo vzťahu k rozsudku krajského súdu namietal, že tento neodstránil chybný postup súdu prvého stupňa, a namiesto toho rozhodol o predmete žaloby, ktorý nezodpovedá predmetu žaloby, ktorý ostal po čiastočnom zastavení konania. Zároveň krajský súd nevyhovel návrhu sťažovateľa na zmenu petitu, ktorý predniesol v odvolacom konaní, hoci takýto postup krajského súdu bol nedôvodný, pretože sťažovateľ ako žalobca disponuje žalobou do doby, kým súd o nej rozhodne.

Týmto postupom okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o zmene návrhu došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu práva disponovať s návrhom, čo považuje za „*odňatie uplatnenia práva konať pred súdmi*“.

Sťažovateľ sa zároveň vyjadril aj k ďalším vadám majúcim za následok nesprávne právne posúdenie veci pred okresným a krajským súdom, ktoré spočívali najmä v tom, že „*prvostupňový ani odvolací súd nepovažovali za podstatné pre ich rozhodnutie vykonať dokazovanie a vysloviť skutkové zistenie k tým skutočnostiam, ktoré boli podstatou žalobného návrhu*“. Uvedené skutočnosti spôsobujú arbitrárnosť rozhodnutí, a tým aj porušenie „*ústavné právo na spravodlivé súdne konanie a na rovnosť účastníkov*“.

K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ uviedol, že najvyšší (dovolací) súd sa nevyjadril k oprávnenosti či neoprávnenosti zásahu do jeho práva, k tomu, ako žalobný návrh v tejto otázke posúdili prvostupňový a druhostupňový súd, ako pritom procesne postupovali ani k ich právnemu posúdeniu veci. Je však toho názoru, že ak ide o žalobný návrh, ktorý sa týka ústavných práv, a ak sa námietka týka porušenia ústavných práv, či už v otázke nedotknuteľnosti osoby alebo riadneho súdneho procesu pri posudzovaní tejto otázky, dovolanie by malo byť procesným prostriedkom, ktorý má na túto otázku odpovedať.

3. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol:

„*Okresný súd v Čadci rozsudkom sp. zn. 7C/98/2007 zo dňa 1. 7. 2008, Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 10Co/302/2008 zo dňa 17. 9. 2009 a Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6 Cdo 99/2010 zo dňa 28. 9. 2010 porušili základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy...*

Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co 302/2008 zo dňa 17. 9. 2009 a vracia mu vec, aby o nej znova konal a rozhodol.

Najvyšší súd... a Krajský súd v Žiline sú povinní zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania.“

4. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 99/2010 z 28. septembra 2010 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu

sp. zn. 10 Co 302/2008 zo 17. septembra 2009 z dôvodu jeho neprípustnosti a nezistenia dôvodov dovolania podľa § 237 OSP.

K sťažovateľovej námietke týkajúcej sa závažnej procesnej vady [v zmysle § 237 písm. f) OSP] spočívajúcej v tom, že krajský (odvolací) súd nerozhodol o navrhovanej zmene petitu návrhu a nepripustil zmeny petitu návrhu v odvolacom konaní odvolacím súdom, najvyšší súd uviedol:

«Podľa dovolacieho súdu je nesprávny právny názor, že zúženie navrhuje zmenou návrhu, v zmysle § 95 O. s. p. „Zúženie návrhu“ je totiž procesným úkonom, ktorý sa riadi podľa svojej povahy režimom čiastočného späťvzatia návrhu podľa § 96 O. s. p. O zmenu žaloby ide vtedy, ak sa domáha žalobca niečoho iného než v pôvodnej žalobe, alebo ak požaduje na základe rovnakého skutkového základu viac, než požadoval v pôvodnej žalobe, alebo ak požaduje žalobca síce rovnaké plnenie (rovnakej kvality a rovnakého rozsahu), ale na základe iného skutkového stavu (skutkového základu veci), než aký uviedol v pôvodnej žalobe.

Za nedôvodnú preto treba považovať námietku dovolateľa, podľa ktorej mu mala byť odňatá možnosť konať pred odvolacím súdom tým, že tento súd neodstránil nesprávny postup súdu prvého stupňa v súvislosti s rozhodovaním o jeho návrhu na úpravu petitu žaloby (tvrdiac, že prvostupňový súd nesprávne čiastočne zastavil konanie, hoci zúženie žaloby nebolo jej čiastočným späťvzatím, ale zmenou žaloby). Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku v súvislosti s postupom prvostupňového súdu pri rozhodovaní o návrhu žalobcu na úpravu petitu žaloby správne poukázal na to, že uznesenie o čiastočnom zastavení konania nadobudlo právoplatnosť. Aj keď takéto vysporiadanie sa s uvedenou námietkou je postačujúce, dovolací súd dodáva, že prvostupňový súd správne posúdil dispozičný procesný úkon žalobcu na úpravu petitu žaloby ako jej čiastočné späťvzatie v časti o uloženie povinnosti ospravedlnenia za to, že ho žalovaná donútila pod psychickým nátlakom opustiť svoje zamestnanie pracovníka žalovanej. Žalobca sa totiž pôvodne domáhal ospravedlnenia jednak za to, že žalovaná o ňom rozširovala nepravdivé informácie a jednak za to, že ho donútila pod psychickým nátlakom opustiť svoje zamestnanie. Zúženie žaloby, pokiaľ žalobca zotrval len na ospravedlnení za rozširovanie nepravdivých informácií, bolo za tejto situácie nepochybne jej čiastočným späťvzatím. K

odňatiu možnosti žalobcu konať pred odvolacím súdom nedošlo ani tým, že odvolací súd nepripustil ním navrhnutú zmenu žaloby v odvolacom konaní v časti nároku na morálne zadostučinenie (ktorá mala spočívať vo vypustení spôsobu realizácie ospravedlnenia, t. j. vo vypustení slov, že žalovaná je povinná uverejniť v päťkrát po sebe idúcich vydaniach týždenníka P. tento text na svoj náklad“), a že toto rozhodnutie bližšie neodôvodnil. Uvedené procesné rozhodnutie totiž nemohlo mať a ani nemalo žiaden vplyv na posúdenie opodstatnenosti základu uplatneného nároku, t. j. oprávnenosti či neoprávnenosti tvrdeného zásahu.

Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že úvaha súdu v zmysle § 95 ods. 2 O. s. p., či výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, súvisí s predbežným hodnotením dôkazov a je výsledkom vnútorného presvedčenia súdu a jeho myšlienkového postupu; správnosť tejto úvahy z hľadiska výskytu vady v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. dovolací súd nemôže prehodnocovať.»

K sťažovateľom namietanému odňatiu možnosti konať pred súdom založenom v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom v dôsledku nevykonania dokazovania v potrebnom rozsahu najvyšší súd ustálil: *«Nedostatočnosť skutkových zistení a nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov môžu mať (v prípade ich opodstatnenosti) dopad na vecnú správnosť rozhodnutia, avšak ani skutočnosť, že by súdy z takýchto skutkových zistení (prípadne) vychádzali, nezakladá prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 237 O. s. p. Pokiaľ dovolateľ zastáva názor o odňatí možnosti pred súdmi konať nesprávnym právnom posúdením veci, dovolací súd poznamenáva, že § 237 písm. f) O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislostí s faktickou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovaní Najvyššieho súdu... považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesné prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.); zhodne je ale zastavaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. písm. f) O. s. p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnom posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť*

pred súdom konať. I keby tvrdenia dovolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O. s. p.»

5. Z napadnutého rozsudku krajského súdu sp. zn. 10 Co 302/2008 zo 17. septembra 2009 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 7 C 98/2007 z 1. júla 2008. K námietkam, ktoré sťažovateľ uviedol v podanom odvolaní (zhodných v podanom dovolaní, ako aj v ústavnej sťažnosti), krajský súd uviedol:

«Uznesením Okresného súdu v Čadci č. k. 7C/98/2007-166 zo dňa 1. 7. 2008 okresný súd konanie v časti, aby odporca bol povinný uverejniť v 5-krát po sebe idúcich vydaniach Týždenníka P. tento text na svoj náklad: S. sa ospravedľňuje Ing. P. M. za to, že ho donútila pod psychickým nátlakom opustiť svoje zamestnanie pracovníka S., zastavil. Rozsudkom Okresného súdu v Čadci č. k. 7C/98/2007-167 zo dňa 1. 7. 2008 žalobu navrhovateľa o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy zamietol. Proti uzneseniu okresného súdu o čiastočnom zastavení konania (uznesenie 7C/98/2007-166 zo dňa 1. 7. 2008) žiaden z účastníkov konania nepodal odvolanie, takže rozhodnutie okresného súdu o čiastočnom zastavení konania je právoplatné.»

6. Z vyžiadanej zápisnice o pojednávaní pred krajským (odvolacím) súdom konaným 17. septembra 2009 vyplýva, že krajský súd uznesením vyhláseným priamo na pojednávaní nepripustil návrh sťažovateľa na zmenu petitu tak, ako ju žiadal priznať v doplnení odvolania zo 16. septembra 2009.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (A) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 99/2010 z 28. septembra 2010 a (B) rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10 Co 302/2008 zo 17. septembra 2009.

Sťažnosť v tejto časti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha

interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

A. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu, a porušenie svojich práv vidí v podľa neho nesprávnom závere najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania z dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP, teda z dôvodu, že v konaní došlo k vade spočívajúcej v odňatí možnosti konať pred súdom.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP sa nevyznačuje arbitrárnosťou, pričom argumentácia sťažovateľa uvedená v jeho sťažnosti nie je spôsobilá spochybniť správnosť záverov najvyššieho súdu, ktoré najvyšší súd vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo odôvodnil.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a sťažovateľom označeným základným právom neexistuje taká príčinná

súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

B. Podľa aktuálnej judikatúry ústavného súdu v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku sa považuje ústavná sťažnosť za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie tejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, čo ústavný súd vyjadril v prípade sťažovateľa uznesením sp. zn. I. ÚS 48/2010 z 10. februára 2010.

V súlade s uvedenou aktuálnou judikatúrou bola zachovaná v tomto prípade lehota na podanie sťažnosti proti tomuto rozsudku krajského súdu.

Sťažovateľ vidí porušenie označených základných a iných práv postupom a rozsudkom krajského súdu v obdobnom tvrdení, ktorým dôvodil aj prípustnosť a dôvodnosť dovolania proti tomuto rozsudku, a to, že mu bola odňatá možnosť konať pred krajským súdom tým, že krajský súd vo veci rozhodol a vyhlásil svoj rozsudok o predmete žaloby, ktorý nezodpovedá predmetu žaloby, ktorý ostal po čiastočnom zastavení konania, a zároveň krajský súd nevyhovel návrhu sťažovateľa na zmenu petitu, ktorý predniesol v odvolacom konaní, „*hoci takýto postup krajského súdu bol nedôvodný, pretože sťažovateľ ako žalobca disponuje žalobou do doby, kým súd o nej rozhodne*“.

Sťažovateľ ďalej vytýkal krajskému súdu nedostatočné odôvodnenie jeho rozsudku, ktoré videl aj v tom, že krajský súd sa relevantne nevysporiadal so všetkými ním uvedenými dôvodmi v jeho odvolaní jednak vo vzťahu k namietaným skutkovým a právnym záverom okresného súdu, ako aj vo vzťahu k namietaným procesným pochybeniam okresného súdu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne

s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný postup a rozsudok krajského súdu.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zreteľne uviedol, že okresný súd uznesením č. k. 7 C 98/2007-166 z 1. septembra 2008 konanie v časti zastavil. Proti uvedenému uzneseniu okresného súdu žiaden z účastníkov, t. j. ani sťažovateľ nepodal odvolanie, takže rozhodnutie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 6. augusta 2008.

Z pohľadu ústavného súdu nebola relevantnou ani ďalšia námietka sťažovateľa spočívajúca v postupe krajského súdu, ktorý nepripustil zmenu návrhu sťažovateľa. Zo zápisnice o pojednávaní pred krajským súdom konanom 17. septembra 2009 vyplýva, že

krajský súd uznesením vyhláseným priamo na tomto pojednávaní nepripustil návrh sťažovateľa na zmenu petitu. Skutočnosť, že posúdenie veci krajským súdom nekorešponduje s posúdením sťažovateľa, sama osebe porušenie označených práv nezakladá.

Po preskúmaní napadnutého postupu a rozsudku krajského súdu vo vzťahu k iným vadám ústavný súd nezistil, že by skutkové a právne závery krajského súdu mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Naopak, ide o závery, ktoré sa nevyznačujú arbitrárnosťou a sú podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnené.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7 C 98/2007 z 1. júla 2008

Ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu a jeho rozsudok boli preskúmané na základe dostupného riadneho opravného prostriedku (prípustného odvolania), ktorý sťažovateľ aj využil, a preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. októbra 2011